

Arrest

nr. 165 283 van 5 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 12 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 27 december 2006 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 20 maart 2007 dient de verzoeker een aanvraag in tot vestiging, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 8 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 3 437 van 7 november 2007 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 9 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.3.1. Op 26 september 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard en wordt aan de verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden ingetrokken.

1.3.2. Op 5 juni 2012 wordt de aanvraag uit punt 1.3. opnieuw ongegrond verklaard en wordt aan de verzoeker opnieuw bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. De verzoeker stelt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissingen. Nadat deze beslissingen op 16 januari 2013 worden ingetrokken, stelt de Raad bij arrest nr. 98 957 van 15 maart 2013 de afstand van het geding vast.

1.3.3. Op 15 januari 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.3. opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 163 048 van 26 februari 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 11 maart 2014 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 120 892 van 18 maart 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Vervolgens wordt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.5. Op 11 maart 2014 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op 12 maart 2014 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen als mededader (cocaïne, cannabis), feit waarvoor hij op 28.11.2008 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (12 maanden effectief), inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (cannabis), feit waarvoor hij op 06.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar (wettelijke herhaling)

Betrokkene is vader van een Belgisch kind D. M. L. (...). Ze hebben drie maanden op hetzelfde adres gewoond. Ze komt niet op bezoek in de gevangenis. Hij krijgt op regelmatige basis bezoek van mevrouw E. M. K. (...).

Het wordt bijgevolg niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied met een inreisverbod van acht jaar vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging evenwel. Gezien het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene waarbij hij geen rekening houdt met de schadelijke gevolgen van zijn handel voor zijn klanten en voor de maatschappij in het algemeen en gezien betrokkene zich na een eerste waarschuwing door de rechtbank niet heeft herpakt, bestaat er een ernstig, reeel en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

De Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die uit persoonlijke geldgewin de fysieke en psychische gezondheid van zijn klanten in het gedrang brengt en die door zijn handel schade toebrengt aan het maatschappelijke weefsel en het onveiligheidsgevoel doet toenemen; Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk met een inreisverbod gedurende acht jaar hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Gezien het winstgevend en herhaaldelijk karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt

*Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene zonder daarbij rekening te houden met de schadelijke gevolgen van zijn gedrag en het feit dat hij zich niet heeft herpakt na een eerste veroordeling, motiveren de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.
(...)"*

1.6. Op 8 april 2014 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Nador El Aroui (Marokko).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens wordt machtsmisbruik en de "(o)nbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing" aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Eerste onderdeel,

Wat betreft de delegatie van bevoegdheid.

Aangezien verzoeker een bijlage 13 sexies mocht ontvangen in toepassing van art. 74/11 §1, tweede lid, 2°.

Verzoeker verwijst naar de volledige tekst van art. 74/11 § 1.

Dat art. 74/ 11 § 1 op geen enkel moment voorziet in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan een gemachtigde. Desalniettemin heeft de Minister een delegatiebesluit opgesteld waaruit blijkt dat zij deze bevoegdheid heeft gedelegeerd aan personeelsleden met een minimale functie van attaché. Uiteraard kan geen delegatie geschieden, zelfs niet per Ministerieel Besluit, indien de wetgever geen delegatiemogelijkheid heeft voorzien.

Dat derhalve de steller van de beslissing bijlage 13sexies manifest onbevoegd is daar enkel de Minister zelf deze beslissing kan nemen.

Tweede onderdeel,

De beslissing stelt zich te steunen op artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan een jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er wordt op basis van de twee veroordelingen van verzoeker gesteld dat hij een „gevaar vormt voor de openbare orde " en dat er een termijn van acht jaar voor het inreisverbod wordt opgelegd.

De beslissing schendt de wet. De wet spreekt niet over „gevaar voor de openbare orde " maar van „ernstige bedreiging " . Dit zijn twee onderscheiden begrippen.

Inzake inreisverbod of uitwijzing hebben de precieze termen hun belang. Dit blijkt uit wat in de artikels 20-25 van de vreemdelingenwet gesteld is met betrekking tot de begrippen die aanleiding kunnen geven

tot terugwijzing en uitzetting, en die precies gedefinieerd worden. Dit bevestigt dat ook inzake inreisverbod, waar een grote parallel is met inreisverbod daar het resultaat grotendeels identiek is, er dient rekening te worden gehouden met preciese terminologie, daar elke terminologie een eigen inhoud dekt.

De bestreden beslissing steunt bijgevolg niet op een begrip dat een inreisverbod toelaat.

Derde onderdeel,

De wet voorziet een inreisverbod van meer dan één jaar.

Er wordt geen enkele motivering gegeven waarom in casu een zeer verregaand inreisverbod van maar liefst acht jaar wordt gegeven. Dit dient precies te worden gemotiveerd.

Acht jaar is een drastisch en verregaand inreisverbod. Het vereist een duidelijke motivering.

Vierde onderdeel,

De beslissing stelt dat het gevaar dat betrokkene vormt, superieur is aan de privébelangen die verzoeker kan doen gelden.

Dit is op zich een schending van artikel 8 EVRM. Dit artikel vereist een proportionaliteitsafweging (de fair balance toets) tussen enerzijds het belang van de staat en anderzijds het belang van verzoeker op zijn gezinsleven.

Deze afweging gebeurt op geen enkele wijze. Het volstaat niet te vermelden dat verzoeker vader is van een Belgisch kind en dat hij ene relatie heeft met mevrouw A. M. K. (...). Er dient een effectieve afweging te gebeuren. Dit is niet het geval.

Derde onderdeel,

Wat betreft de niet motivering van de beslissing en van de termijn van drie jaar

Verzoeker verwijst naar de tekst van art. 74/11 § 1.

Dat gedaagde ook nu nog in weerwil van de wil van de wetgever geen enkel inspanning verricht om dit inreisverbod of meer bepaald haar keuze voor de termijn van acht jaar afdoende te motiveren.

Vermelde motivering is niet afdoende om het inreisverbod van acht jaar te motiveren. Er kan conform de wet een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven.

Acht jaar is een totaal buitenproportionele termijn die op geen enkel objectief gegeven steunt. De termijn op acht jaar vastleggen is pure willekeur.

Er is geen specifieke argumentatie voor die termijn van acht jaar.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals geschetst in het feitelijk gedeelte, en zoals bekend aan verwerende partij.

De beslissing nemen met vermelde argumenten vormt machtsmisbruik in hoofde van verwerende partij, minstens is het een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij hanteert gewoon een dogmatisme door in deze zaak zomaar een enorm lange termijn van acht jaar inreisverbod op te leggen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een uiterst lange termijn van acht jaar.

Dit zou betekenen dat verzoeker gedurende acht jaar volledig in de onmogelijkheid zou verkeren om zijn kind en zijn vriendin in België te zien.

Waarom precies deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

De wet vereist echter dat beslist en dus gemotiveerd wordt door rekening te houden „met de specifieke omstandigheden van elk geval.“

De wet vereist een evenredigheidstoets.

Dit gebeurt in casu niet.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Verder is een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting (door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten) het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste middel roept verzoeker de schending in van artikel 74/11 §1 vierde lid Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, het plegen van machtsmisbruik, van artikel 8 EVRM.

Verzoeker stelt dat de persoon die de bijlage 13sexies heeft genomen niet bevoegd is omdat de delegatie van bevoegdheid niet voorzien in een ministerieel besluit.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geen schending van een rechtsregel inroept waaruit zou blijken dat de betrokken personeelslid onbevoegd zou zijn.

Het bestreden inreisverbod werd genomen door de heer G. V. (...), adviseur bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De functie van adviseur is hoger dan de functie van attaché.

Uit de bijlage toegevoegd aan de nota blijkt dat de functie van adviseur op niveau A3 ligt, terwijl de functie van attaché op niveau A1 ligt.

Overeenkomstig artikel 6, §1, van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zijn de attachés van de Dienst Vreemdelingenzaken gemachtigd om beslissingen te nemen in toepassing van art. 75, §2 van het KB van 8 oktober 1981.

Artikel 6 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 voorziet: “Art. 6. § 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend...”.

Verwerende partij merkt op dat het feit dat art. 15 van het KB van 8 januari 2012 de voogdij over de Dienst Vreemdelingenzaken toewijst aan de staatssecretaris voor asiel en migratie, maatschappelijke integratie en armoedebestrijding, los staat van de bestreden beslissing en niets wijzigt aan de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen door de wettelijk bevoegde ambtenaar.

In het inreisverbod worden zowel de toepasselijke wetsbepalingen als de feiten vermeld, die aan de basis ervan liggen.

Verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan:

- Inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen als mededader (cocaine en cannabis), feit waarvoor hij op 28.11.2008 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (12 maanden effectief)
- Inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (cannabis), feit waarvoor hij op 06.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar (wettelijke herhaling).

Verzoeker betwist de motieven niet. Hij toont niet aan dat de uitdrukkelijk vermelde motieven foutief zijn.

Verzoeker stelt dat hij vader is van een Belgisch kind, maar uit het administratief dossier blijkt dat zij slechts 3 maanden hebben samengewoond.

Verzoeker toont niet aan een gezinscel te vormen met het kind.

“Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (...)

Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM temeer niet in een verwijderingsmaatregel werd voorzien. (R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936 van 30 april 2004)(R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007).

Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (RvV 9 februari 2010, nr. 38 367).

“Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is niet absoluut en artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten”. (RvV 27 november 2009, nr. 34 993) zie ook: (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001).

“De toepassing van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend.” (RvV 9 maart 2010, nr. 39 919) zie ook: (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005).

“Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar gezinsleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Noch toont verzoekster aan dat er een wanverhouding bestaat tussen haar belangen en de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving.” (RVV nr. 25898 van 10 april 2009).

Wanneer het gaat om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Inzake immigratie heeft het EHRM er aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is

het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De duur van het inreisverbod is uitdrukkelijk en materieel gemotiveerd. Verzoeker betwist die motieven niet maar stelt enkel dat de duur van 8 jaar te lang is en niet proportioneel met zijn situatie.

Uit de motivering van het inreisverbod blijkt duidelijk dat er een fair balance toets plaats heeft gevonden aangezien er gemotiveerd wordt waarom de vaderschapsband niet doorweegt in de beoordeling van de verblijfstoestand van verzoeker, gelet op zijn gedrag.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Het middel is ongegrond.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd, omdat “hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen als mededader (cocaïne, cannabis), feit waarvoor hij op 28.11.2008 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (12 maanden effectief)” en aan een “inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (cannabis), feit waarvoor hij op 06.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar (wettelijke herhaling)”. Verder wordt omstandig toegelicht dat de verzoeker “zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van (...) artikel 8 van het (EVRM)”, doch dat de inmenging op dit recht gerechtvaardigd wordt door de wil om de openbare orde te beschermen en het voorkomen van strafbare feiten. Voor de duur van het inreisverbod wordt in de beslissing gesteld dat “(h)et winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene zonder daarbij rekening te houden met de schadelijke gevolgen van zijn gedrag en het feit dat hij zich niet heeft herpakt na een eerste veroordeling, (...) de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod (motiveren)”. Gelet op het voorgaande kan de verzoeker niet worden bijgetreden waar hij in het derde onderdeel van het eerste middel stelt dat “er (...) geen enkele motivering (wordt) gegeven waarom in casu een zeer verregaand inreisverbod van maar liefst acht jaar wordt gegeven”. De verzoeker maakt niet duidelijk op

welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

3.1.3.2.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In een eerste onderdeel van het eerste middel laat de verzoeker gelden dat de bestreden beslissing genomen diende te worden door de minister, *c.q.* de staatssecretaris, zelf, nu artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet geenszins in een delegatiemogelijkheid van de minister, *c.q.* de staatssecretaris, aan zijn gemachtigde voorziet, zodat de steller van de bestreden beslissing manifest onbevoegd is. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat artikel 74/11, § 2, van de Vreemdelingenwet de gevallen aangeeft waarin “*de minister of zijn gemachtigde*” zich ervan moet of kan onthouden om een inreisverbod op te leggen. Deze bepaling houdt noodzakelijkerwijze in dat het wel degelijk de minister, *c.q.* de staatssecretaris, of zijn gemachtigde is die een inreisverbod kan opleggen. Indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zelf geen inreisverbod zou kunnen opleggen, valt immers niet in te zien hoe hij er zich in voorkomend geval van zou kunnen of moeten onthouden. Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk in een delegatiemogelijkheid heeft voorzien (*cf.* RvV 29 april 2015, nr. 231 043). Bovendien wordt in artikel 5, eerste lid, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzien dat *“(a)an de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van adviseur uitoefenen of tot de A3-klasse behoren (...) delegatie van bevoegdheid (wordt) verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 74/11, § 1, leden 3 en 4 (...)”*. De verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat enkel de minister zelf de thans bestreden beslissing zou kunnen nemen. Te dezen werd de bestreden beslissing in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet genomen door G. V., die de functie van adviseur heeft, zodat niet blijkt dat de beslissing door een onbevoegde ambtenaar werd genomen.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van het feit dat hij *“een gevaar vormt voor de openbare orde”*, terwijl artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet enkel toelaat om een inreisverbod van meer dan vijf jaar te nemen wanneer de vreemdeling *“een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Zoals *supra* onder punt 3.1.3.1. reeds werd aangegeven worden in de bestreden beslissing de redenen opgesomd op basis waarvan wordt geoordeeld dat *“er een ernstig, reeel en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde (bestaat)”*. De verzoeker toont evenwel niet aan in welk opzicht deze frase een andere betekenis zou hebben dan moest er gestaan hebben dat hij *“een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde”*. Immers, indien er door de gedragingen van de verzoeker een ernstig, reeel en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaat, vormt de verzoeker logischerwijze een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Omgekeerd, wanneer de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, bestaat er logischerwijze een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Met zijn betoog inzake de artikelen 20 tot en met 25 van de Vreemdelingenwet waaruit een en ander zou moeten blijken, zonder hierbij enige verdere verduidelijking te geven, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of met schending van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet tot de bestreden beslissing is gekomen.

De verzoeker voert in een vijfde onderdeel (door de verzoeker derde onderdeel genoemd) van het eerste middel aan dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval en dat dit een evenredigheidstoets veronderstelt die *in casu* niet gebeurd is. In de bestreden beslissing wordt evenwel gesteld dat de verzoeker *“zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen als mededader (cocaïne, cannabis), feit waarvoor hij op 28.11.2008 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (12 maanden effectief)”* en aan een *“inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (cannabis), feit waarvoor hij op 06.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar (wettelijke herhaling)”*. Verder wordt gemotiveerd dat hij vader is van een Belgisch kind, waarmee hij drie maanden op hetzelfde adres heeft gewoond en dat hem niet bezoekt in de gevangenis, en dat hij op regelmatige basis bezoek krijgt van mevrouw E. M. K.. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet betwist dat de verzoeker zich op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan beroepen, doch oordeelt dat de inmenging die de bestreden beslissing vormt op het recht op het respect voor zijn gezinsleven gerechtvaardigd wordt door de wil om de openbare orde te beschermen en het voorkomen van strafbare feiten, waarbij hij wijst op het recht van de Belgische maatschappij om zich tegen de verzoeker, *“die uit persoonlijke geldgewin de fysieke en psychische gezondheid van zijn klanten in het gedrang brengt en die door zijn handel schade toebrengt aan het maatschappelijke weefsel en het onveiligheidsgevoel doet toenemen”*, te beschermen. Aldus wordt *in concreto* ingegaan op de specifieke situatie van de verzoeker en is er sprake van een voldoende graad van individualisering. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval. De verzoeker toont evenmin aan dat er sprake zou zijn van het *“automatisch”* opleggen van een termijn van acht jaar. Hij brengt nergens concrete elementen aan die een inreisverbod van een kortere duur wenselijk of noodzakelijk zouden maken en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Voorts werpt de verzoeker in het vijfde middelonderdeel op dat als het *“niet naleven van de terugkeerverplichting (door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten) het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, (...) de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel (is)”*. Evenwel kan nergens uit de bestreden

beslissing worden afgeleid dat de verzoeker een inreisverbod (van acht jaar) wordt opgelegd omdat hij een bevel om het grondgebied te verlaten niet zou hebben uitgevoerd. De verzoeker kan aldus niet dienstig aanvoeren dat de bestreden beslissing wordt gedragen door het motief dat hij de terugkeerverplichting niet heeft nageleefd, laat staan dat de sanctie voor dit motief disproportioneel zou zijn.

De verzoeker verwijst in het vijfde middelonderdeel weliswaar nog naar het arrest nr. 225.871 van 18 december 2013 van de Raad van State, doch hij laat na om *in concreto* aan te tonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Te dezen wordt de verzoeker geen inreisverbod met een duur van drie jaar, doch wel met een duur van acht jaar opgelegd en wordt bovendien, gelet op het voorgaande, afdoende gemotiveerd waarom voor deze duur wordt geopteerd. Waar de verzoeker tenslotte in dit middelonderdeel nog verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 109 923, 118 075, 118 076 en 118 077 van respectievelijk 17 september 2013 en 30 januari 2014, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2.2. De verzoeker voert in een vierde onderdeel van het eerste middel aan dat in de bestreden beslissing geen belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM is gemaakt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde, superieur acht aan de privébelangen die hij kan doen gelden, waarbij hij omstandig, met opsomming van de door de verzoeker opgelopen veroordelingen, motiveert waarom hij meent dat *“er een ernstig, reeel en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde (bestaat)”* en waarbij hij genoegzaam toelicht waarom een inmenging in het recht van de verzoeker op een gezins- en privéleven met zijn Belgisch kind en mevrouw E. M. K., waarop deze zich kan beroepen, wordt gerechtvaardigd, met name omdat *“(g)ezien het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene waarbij hij geen rekening houdt met de schadelijke gevolgen van zijn handel voor zijn klanten en voor de maatschappij in het algemeen en gezien betrokkene zich na een eerste waarschuwing door de rechtbank niet heeft herpakt, (...) er een ernstig, reeel en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde (bestaat)”* en de *“Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die uit persoonlijke geldgewin de fysieke en psychische gezondheid van zijn klanten in het gedrang brengt en die door zijn handel schade toebrengt aan het maatschappelijke weefsel en het onveiligheidsgevoel doet toenemen”*. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat deze belangenafweging kennelijk onredelijk is of gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens.

Bovendien toont de verzoeker met geen enkel concreet gegeven aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn kind en/of zijn partner E. M. K. in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner en kind.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt machtsmisbruik aangetoond.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de bespreking van het eerste middel volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van acht jaar heeft besloten. De verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hierbij geen gebruik zou hebben gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en dat de gemachtigde hierbij, gelet op wat voorafgaat, op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens wordt machtsmisbruik aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een inreisverbod is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het familieleven van verzoeker.

Verwerende partij was er perfect van op de hoogte dat verzoeker door zijn lang verblijf in België een ruim familieleven had opgebouwd, en meer concreet een Belgisch kind en een relatie met E. M. K. (...) van Nederlandse nationaliteit.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

In die zin diende ook artikel 8 EVRM gerespecteerd te worden.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het tweede middel roept verzoeker de schending in van artikel 74/11§1, artikel 74/11§1 tweede lid² en 74/13 Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM, het plegen van machtsmisbruik.

Verzoeker stelt dat overeenkomstig artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind, met zijn gezins- en familieleven, met zijn gezondheidstoestand bij het nemen van een inreisverbod.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 74/13 Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht indient.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er rekening werd gehouden met de gezinssituatie van verzoeker.

Verzoeker heeft slechts 3 maanden gewoond met zijn kind. Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze het hoger belang van het kind wordt gediend als er geen inreisverbod zou bestaan, aangezien het kind hem niet bezoekt in de gevangenis.

Verzoeker kan de opheffing of opschorting van het inreisverbod aanvragen.

De bescherming van artikel 8 EVRM is niet absoluut.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat het gedrag van verzoeker een gevaar inhoudt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Verzoeker toont niet aan dat die motieven foutief zouden zijn.

Het middel is ongegrond.”

3.2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin zet hij uiteen op welke wijze de bestreden beslissing met machtsmisbruik zou zijn genomen. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. Waar de verzoeker zich opnieuw beroept op de schending van artikel 62 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan verwezen worden naar wat hierover *supra* onder punt 3.1.3.1. werd uiteengezet.

3.2.3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt met welke elementen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening moet houden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling heeft enkel betrekking op een beslissing tot verwijdering. Een beslissing tot verwijdering wordt in artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. De thans bestreden beslissing betreft evenwel een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Een inreisverbod wordt in artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt is een inreisverbod geen verwijderingsmaatregel. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geen betrekking op een inreisverbod. De schending van artikel 74/13, van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de thans bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

3.2.3.4. Waar de verzoeker zich opnieuw beroept op de schending van artikel 8 van het EVRM kan verwezen worden naar wat hierover *supra* onder punt 3.1.3.2.2. werd uiteengezet.

3.2.3.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN